

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וְאֶתְחַנֵּן

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוּמָד בּו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק כ"ו

קונטרס 656

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאֹזֵר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

(דנאל יב) והמשפילים יבינו, אינון מארי קבלה, (והמשפילים הם אלו שעוסקים בסודות התורה) דאתמר בהון (דנאל יב) והמשפילים יזוירו בזהר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזוהר, (אלו הם הצדיקים שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר) דאיהו כתיבת נח, (שהוא כתיבת נח שמציל מהמבול) דמותבנשין דה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולומנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. (שכמו שלא בולם וכו' להיבנס לתיבה לפני המבול, כך רק הוריו והמשפילים יזכו להינצל על ידי הזוהר הקדוש, כי הזמן קצר, כמו שכתוב במלאכי (פרק ג' פסוק א') הנני שולח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר אתם הפצים הנח בא אמר ה' צבקות) דבהון (באלו שיזכו לעסוק בזוהר הקדוש) יתקיים (שמות א) כל הכן הילוד היאורה תשליכוהו. (להיות בבחינת בנים, ומתראשנים לקבל פני משיח צדקינו, במהרה בימינו) ודא אורה דספרא דא, וכלא על סבה דילך. (וזה האור של ספר זוהר הקדוש יאיר בגשמותיהם, וכל זה בזכות הרשב"י הקדוש).

(זוהר הקדוש פרוש בהעלותך - רעיא מהימנא, דף קנ"ג ע"ב, ועין תיקוני זוהר תיקון כ"א עמוד נ"ג, נ"ד)

עסק התורה שלא לשמה: והנה מה שכתב בתחלת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו'. עם היות שפשוטו מבאר, ובפרט בזמננו זה בעוונותינו הרבים אשר התורה נעשית קרדם לחתך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתרות, וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות, ודיני סנהדראות, להיות שמים וריחם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אתר כך הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת בראשית (דף כ"ה) וזה לשונו על פסוק אלה תולדות השמים והארץ, שחמשה מינים יש בערב רב, ומן הג' מינים, מהם הוא הנקרא בת גבורים, דעלייהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, ואינון מספרא דאלין דאתמר בהון (בראשית יא) הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושונין בהון ספר תורה ועטרה על רישיה, ולא לשמה, אלא למעבד לון וכו'. והנה על הפת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליטו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

ראיה שאין עוסקין לשמה: ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמרו כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום העיד עליהם שלא כך הוא באמרו לשון פלולית כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' ומגלים לו רזי תורה ונעשה בנהר שאינו פוסק והולך וכמעין המתגבר מאליו בלתי הצטרכו לטרוח ולעין בה ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה בהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המושג הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו. (הקדמת רבי חיים וויטאל על שער ההקדמות - ועין אור הזוהר פרק כ"ח).

הערב רב: מי שאינו עוסק בספר הזוהר, כל תורתו הוא משפה ולחוף, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובודאי לא ישיג ארחות חיים

מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל תורתו הוא משפה ולחוף, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ואין לו חיים ולא חלק בחיים – ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזוהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד: בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלילה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחץ, בדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא בלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים.

ועין בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושטין. וצוחין בה בכלבין דאמרין הב הב. הב לן עותרא הב לן יקרא. ולית מאן דישתדל לסלקא שכינתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזוהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, וכן בספר שערי אורה שפלו אור. וכבר הארכנו הרבה מזה שלא תהיה מקבל, אלא עבד מאהבה ועבד מיראה. (היכל הברכה קמרחנה פרשת עקב ז', י"ט – אור הזוהר פרק י').

רק הלומד תורה לשמה מצייל את העולם

ואמרנו חז"ל (סנהדרין צ"ט) אמר רבי אלכסנדר די כל העוסק בתורה לשמה משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה שנאמר: "או יחזק במעויו יעשה שלום לי שלום יעשה לי". רב אמר באילו בנה פלטרין של מעלה ושל מטה שנאמר: "ואשים דברי בפיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ". רבי יוחנן אמר: אף מגן על כל העולם כולו שנאמר: "ובצל ידי פסיתיה". ולוי אמר אף מקרב את הגאולה שנאמר: "ולאמר לציון עמי אתה".

ועין בספר "נפש החיים" (שער ד' פרק כ"ה), שרק על ידי עסק התורה לשמה זוכה לקיים העולם. ואין לך תורה לשמה יותר מלימוד הזוהר הקדוש, (עין אור הזוהר).

זה לשון נפש החיים: וכל זה כשעדיין יש אנשים מישראל שדבקים בו יתברך ובתורתו בעיון ושקידה ויגיעה גדולה לשמה. ורק בתורת ה' חפצים כל הימים. ואז האנשים שבטלים לגמרי מעסק התורה מרוע בחירתם. המה ירדו שאול חיים ומגורשים מהסתפת פנחלת עבדי ה' הרבוקים בו יתברך ובתורתו. ומארץ חיים יכרתו ח"ו. ועל כל פעולת העולם גם כל העולמות, הגם כי נתמעטו וירדו מקדושתם ואורם, בסבת החטאים האלה בנפשותם, וכמעט שנטיו רגלם ליחרב ח"ו כמו שכתוב בתנא דבי אליהו (רבא פ"ב): אמרו חכמים כל זמן שבני אדם מבטלין מן התורה מבקש הקב"ה להחריב את העולם כו'. ושם (בסדר אליהו זוטא פ"ה) "כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל" ואין מצוקין אלא תלמידי חכמים כו'. בכל יום יוצאים מלאכי חבלה מלפני הקב"ה לחבל את כל העולם כולו ואלמלא בתי כנסיות ובתי מדרשות ותלמידי חכמים יושבין בהם ועוסקים בדברי תורה היו מחבלין את כל העולם כולו מיד כו' ע"ש. עם כל זה עדיין יוכלו להתקיים על ידי השרידים אשר ה' קורא. העוסקים בתורה הקדושה יומם וליילה. שלא יבטלו לגמרי לחזור לתהו ובהו ח"ו. אבל אם היה ח"ו העולם פנוי לגמרי אפילו גרע אחת ממש מעסק והתבוננות עם סגולה בתורה הקדושה. תיכף כרעג היו כל העולמות נחרבים ונבטלים ממציאיות לגמרי ח"ו. ואף גם איש אחד מישראל לבד. רב כחו. שבידו להעמיד ולקיים את כל העולמות והבריאה בכללה על ידי עסקו והתבוננותו בתורה הקדושה לשמה. כמו שכתוב (סנהדרין פרק חלק דף צ"ט ב') כל העוסק בתורה לשמה כו'. רבי יוחנן אומר אף מגין על כל העולם כולו. וכן אמרו בפרק התורה (אבות ז"ב) כל העוסק בתורה לשמה כו'. ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו.

סוד אחד בלי פרוז. והרי נתבאר
סוד האהבה, אהבה זו עולה על
כל עבודות העולם, בזה נכבד
שם הקדוש ברוך הוא יותר
מהכל ומתברך. ברוך הוא
לעולם ולעולמי עולמים, וסוד
האהבה נתבאר.

מצוה (ו) לקרא קריאת שמע
פעמים בכל יום, אחת כנגד
דרגת יום, ואחת כנגד דרגת
לילה, להכליל ביום דרגת
הלילה, ולהכליל בלילה דרגת
יום, והרי נתבאר. ועל זה פעמים
בכל יום, אחד ביום ואחד
בלילה.

מצוה שיקבע אדם מזוה
לשערו, להיות כל אדם שמור
מעם הקדוש ברוך הוא כשיזיצא
ויכשנכנס. והסוד - (תהלים קכא) ה'
ישמר צאתך ובאך מעתה ועד
עולם. משום שסוד המזוה
עומד תמיד לפתח, וזהו פתח
שלמעלה, וזהו דרגה שנקראת
שומר, להמצא בשמירה.

שארם אינו שמור, רק משמירת
הקדוש ברוך הוא שהוא תמיד
שומר, ועומד לפתח, והאדם
בפנים. ועוד, שלא ישכח אדם
זכרון הקדוש ברוך הוא
לעולמים. וזהו כמו הציצית,
כמו שצמר (במדבר טו) וראיתם
אתו וזכרתם את וגו'. פיון
שוראה האדם את הזכרון הזה,
נזכר בעצמו לעשות מצות
רבנו. וסוד האמונה, מזוהה לכל
של זכר ונקבה כאחד.

בספרו של שלמה, סמוך לפתח,
כנגד שתי דרגות, מזדמן שד
אחד (חמ) ויש לו רשות לחבל,
והוא עומד לצד שמאל. מרים
האדם את עיניו, ורואה את סוד

שם רבנו, ונזכר בו, ולא יכול להרע לו. ואם תאמר, אם כן, כשהאדם יוצא מהשער החוצה
הרי אותו שד עומד לימינו, ומזוהה לשמאלו, ואיך נשמר האדם כשהוא שורה לשמאלו?

בגין מאן דקאים בהאי אהבה, אתקשר בעלמא עלאה. אהבת עולם, דא רזא דעלמא תתאה, דאתקשר ביה רחימו דיליה, וכלא רזא חדא, בלא פרוזא, והא אתמר רזא דאהבה, רחימו דא סליק על כל פולחנין דעלמא, בהאי אתיקור שמייה דקודשא ברוך הוא נתיר מפלא, ואתברך. ברוך הוא לעולם ולעלמי עלמין, ורזא דאהבה אתמר. ע"כ.

פקודא (ו) למקרי קריאת שמע ב' זמנין בכל יומא. חד, לקבל דרגא דיממא. וחד, לקבל דרגא דליליא. ולאכללא ביממא דרגא דליליא, ולאכללא בליליא דרגא דיממא, והא אתמר. ועל דא תרין זמנין בכל יומא, חד ביממא וחד בליליא.

פקודא למקבע בר נש מזוהה לתרעיה, למהוי כל בר נש נטיר מעם קדשא ברוך הוא, פד נפיק וכד עייל. ורזא (תהלים קכא) יי' ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם. בגין דרזא דמזוהה איהו קאים תדיר לפתחא. ודא איהו פתחא דלעילא, ודא איהו דרגא דאקרי שומר, לאשתפקחא בנטירו.

דבר נש לאו איהו נטיר, בר נטירו דקודשא ברוך הוא, דאיהו נטיר תדיר, וקאים לפתחא, ובר נש לגו. ותו, דלא ינשי בר נש דוכרנא דקודשא ברוך הוא לעלמין. ודא איהו כגוונא דציצית, כמה דאת אמר (במדבר טו) וראיתם אותו וזכרתם את וגו'. פיון דחמי בר נש להאי דוכרנא, אדכר בגרמיה למעבד פקודא דמאריה. ורזא דמהימנותא, מזוהה כללא דכר ונוקבא פחדא.

בספרא דשלמה, סמיוך לפתחא, לקבל תרין דרגין, אודמן חד שינדא (ווא איהו) ואית ליה רשו לחבלא. ואיהו קאים לסטר שמאלא. זקיף בר נש עינוי, חמי ליה לרזא דשמא דמאריה, ואדכר ליה, ולא יכיל ליה לאבאשא. ואי תימא, אי הכי כי נפיק בר נש מתרעיה לבר, הא ההוא שינדא קאים לימיניה, ומזוהה לשמאליה, והיאך אתנטיר בר נש, אי איהו שארי לשמאליה.

שם רבנו, ונזכר בו, ולא יכול להרע לו. ואם תאמר, אם כן, כשהאדם יוצא מהשער החוצה הרי אותו שד עומד לימינו, ומזוהה לשמאלו, ואיך נשמר האדם כשהוא שורה לשמאלו?

אָלָא כָּל מַה דְּעֵבֵד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל מְלָה וּמְלָה
 אֲתַמְשֵׁף בְּתַר זַיְגִיָּה. כְּבַר נָשׁ קְיָמִין תְּרִין דְּרַגְיִין,
 חַד מִימִינָא, וְחַד מִשְׂמְאַלָּא. הַהוּא דִּימִינָא אַקְרִי יַצָּר
 הַטּוֹב, וְהַהוּא דִּשְׂמְאַלָּא אַקְרִי יַצָּר הָרַע. כִּינּוּן דְּנִפְקַב בַּר
 נָשׁ מִתְרַעָא דְבִיתִיהּ, הַהוּא שִׂידָא זְקִיף עֵינְוִי, וְחַמִּי לְיַצָּר
 הָרַע, דְּשֹׂאֲרֵי לְשְׂמְאַלָּא, אֲתַמְשֵׁף לְהַהוּא סְטָרָא וְאֲתַעְדֵּי
 מִימִינָא. וּבַהֲהוּא סְטָרָא, קָאִים שְׂמָא דְמֵאֲרִיָּה, וְלֹא יָכִיל
 לְקַרְבָּא וְלֹאבְאָשָׂא לֵיהּ, וְנִפְיָק בַּר נָשׁ (דף רס"ד ע"א)
 וְאֲשַׁתְּזִיב מְגִיָּה. כַּד עָיִיל, הָא שְׂמָא קִדְשָׁא לִימִינָא
 קָאִים, וְלֹא יָכִיל לְקַטְרַגָּא בְּהַדְּיָה.

וְעַל דָּא אַצְטְרִיף בַּר נָשׁ. דְּלֹא יַעֲבִיד (ס"א יעביר) טְנוּפָא
 וְלְכַלּוּכָא בְּתַרְעָא דְבִיתִיהּ, וְלֹא יוֹשִׁיד מִיִּין עֲכוּרִין.
 חַד, דְּלֹא יַעֲבִיד קִלְנָא לְגַבֵּי שְׂמָא דְמֵאֲרִיָּה. וְחַד, דְּאִית
 לֵיהּ רְשׁוּ וְהַהוּא מִחְבָּלָא לְחֻבְלָא. וּבְגִין כֶּף זִנְדְּהַר בַּר
 נָשׁ מֵהָאִי, וְזִנְדְּהַר בַּר נָשׁ דְּלֹא יִמְנַע מִתְרַעָא דְבִיתִיהּ
 שְׂמָא דְמֵאֲרִיָּה.

וְכַד בַּר נָשׁ אֲתַקִּין מְזוּזָה לְפִתְחִיהּ, כַּד עָיִיל (ס"א הווא בר
 נש), הַהוּא יַצָּר הָרַע וְהַהוּא שִׂידָא כְּעַל כְּרַחֲמִיָּהּ
 נְטִירֵי לֵיהּ, וְאַמְרֵי (תהלים קיח) זֶה הַשַּׁעַר לִי צַדִּיקִים יָבֹאוּ
 בו. וְכַד לֹא קָאִים מְזוּזָה לְפִתְחִיהּ דְּבַר נָשׁ, יַצָּר הָרַע
 וְהַהוּא שִׂידָא מִתְתַקְּנִין כְּחַדָּא, שׁוּנוּ יְדִיָּהּ עַל רִישֵׁיהּ
 כְּזִמְנָא דְּעָיִיל, פִּתְחֵי וְאַמְרֵי, וְוִי לֵיהּ לְפִלְגֵינָא, דְּהָא נִפְקַ
 מִרְשׁוּתָא דְמֵאֲרִיָּה, מֵהַהוּא זִמְנָא קָאִים בְּלֹא נְטִירֵו,
 דְּלִית מָאן דְּנְטִיר עֲלֵיהּ, רַחֲמֵנָא לִישׁוּבָן.

שְׂמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד, (דברים ו) דָּא אִיהוּ
 יְחִוּדָא חַד. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכְתּוֹ לְעוֹלָם וָעַד,
 הָא יְחִוּדָא אַחְרָא, לְמַהוּי שְׂמִיָּה רְזָא חַד. וְרְזָא דָא,
 (מלכים א יח) יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים, דָּא פְתִיב, כַּד אֵינּוּן בִּיחֻדָּא
 חַד.

וְאִי תִימָא, אִי הִכִּי כְּגוּוֹנָא דְכְּתִיב, (זכריה יד) יְיָ אֶחָד
 וְשְׂמוֹ אֶחָד, לָאו אִיהוּ יְיָ הָאֱלֹהִים, דָּאִי כְּתִיב יְיָ
 וְשְׂמוֹ הוּא אֶחָד, הוֹינָא אַמְרֵי הִכִּי, לֹא כְּתִיב אֱלֹא יְיָ
 אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, וְאַצְטְרִיף לִזְמַר כְּגוּוֹנָא דָא, יְיָ הוּא
 הָאֱלֹהִים הוּא, וְיִתְחַזִּי יְיָ אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד.

אַחַר, לְהִיּוֹת שְׂמוֹ סוּד אֶחָד. וְסוּד זֶה - ה' הוּא הָאֱלֹהִים, זֶה כְּתוּב כְּפִשְׁהֶם בִּיחֻד אֶחָד.
 וְאִם תֹּאמַר, אִם כֶּף כְּמוֹ שְׂכַתוּב (זכריה יד) ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, לֹא הִיא ה' הוּא הָאֱלֹהִים. שְׂאִם
 כְּתוּב ה' וְשְׂמוֹ הוּא אֶחָד, הִיִּיתִי אוֹמֵר כֶּף. לֹא כְּתוּב אֱלֹא ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, וְצָרִיף לִזְמַר כְּגוּוֹן
 זֶה, ה' הוּא הָאֱלֹהִים הוּא, וְיִרְאֶה ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד.

אָלָא כָּל מַה שַּׁעֲשֵׂה הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, כָּל דְּכַר וְדְכַר נִמְשָׁף
 אַחַר מִינוּ. כְּאָדָם יֵשׁ שְׂתִי
 דְרַגּוֹת, אַחַת מִיִּמִין וְאַחַת
 מִשְׂמְאַל. אוֹתוֹ שְׂמִיָּין נִקְרָא
 יַצָּר הַטּוֹב, וְאוֹתוֹ שֶׁל הַשְׂמְאַל
 נִקְרָא יַצָּר הָרַע. כִּינּוּן שְׂיַצָּא אָדָם
 מִשַּׁעַר בֵּיתוֹ, אוֹתוֹ שֶׁד מְרִים
 עֵינָיו, וְרוֹאֶה אֶת הַיַּצָּר הָרַע
 שֶׁשׁוֹרֶה לְשְׂמְאַל, נִמְשָׁף לְאוֹתוֹ
 צַד וְזוּ מְמִיָּין. וּבְאוֹתוֹ צַד עוֹמֵד
 שֵׁם שֶׁל רַבּוֹנוֹ, וְלֹא יָכוֹל
 לְהִתְקַרֵּב וּלְהִרְעֵ לוֹ, וְיוֹצֵא הָאָדָם
 וְנִצּוֹל מִמֶּנּוּ. כְּשֶׁנִּכְנַס, הָרִי הַשֵּׁם
 הַקְדוּשׁ עוֹמֵד לִימִין וְלֹא יָכוֹל
 לְקַטְרַג עִמּוֹ.

וְעַל זֶה צָרִיף הָאָדָם שְׂלֵא יַעֲשֵׂה
 (יעביר) טְנוּפָא וְלְכַלּוּף בְּשַׁעַר בֵּיתוֹ
 וְלֹא יִשְׁפֹךְ מַיִם עֲכוּרִים. אֶחָד,
 שְׂלֵא יַעֲשֵׂה קְלוּן לְשֵׁם רַבּוֹנוֹ.
 וְאַחַד, שְׂיֵשׁ רְשׁוּת לְאוֹתוֹ
 הַמְּחַבֵּל לְחֻבְלָא. וְלָכֵן יִזְהַר הָאָדָם
 מְזָה, וְיִזְהַר הָאָדָם שְׂלֵא יִמְנַע
 מִשַּׁעַר בֵּיתוֹ שֵׁם רַבּוֹנוֹ.

וּבְשִׂאָדָם מִתְקִין מְזוּזָה לְפִתְחוֹ,
 כְּשֶׁנִּכְנַס (אוֹתוֹ הָאָדָם), אוֹתוֹ יַצָּר
 הָרַע וְאוֹתוֹ שֶׁד כְּעַל כְּרַחֲמֵי
 שׁוּמְרִים אוֹתוֹ, וְאוֹמְרִים (תהלים
 קיח) זֶה הַשַּׁעַר לֵה' צַדִּיקִים יָבֹאוּ
 בו. וּכְשֶׁלֵּא עוֹמֵדֵת מְזוּזָה בְּפִתְחַ
 הַיֵּשׁ, יַצָּר הָרַע וְאוֹתוֹ שֶׁד
 מִתְתַקְּנִים כְּאֶחָד, שְׂמִים יְדִיָּהֶם
 עַל רִאשׁוֹ בְּזִמְן שְׁנַכְנַס, פּוֹתְחִים
 וְאוֹמְרִים: אוֹי לוֹ לְפִלְגֵינִי שְׂיַצָּא
 מִרְשׁוּת רַבּוֹנוֹ! מֵאוֹתוֹ זְמַן הוּא
 עוֹמֵד בְּלֵי שְׂמִירָה, שְׂאִין מִי
 שְׂיִשְׁמַר עֲלָיו. הַרְחֵק מִיִּצְלִינוּ.

שְׂמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד,
 זֶהוּ יְחִוּד אֶחָד. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
 מְלַכְתּוֹ לְעוֹלָם וָעַד, זֶהוּ יְחִוּד

אַחַר, לְהִיּוֹת שְׂמוֹ סוּד אֶחָד. וְסוּד זֶה - ה' הוּא הָאֱלֹהִים, זֶה כְּתוּב כְּפִשְׁהֶם בִּיחֻד אֶחָד.
 וְאִם תֹּאמַר, אִם כֶּף כְּמוֹ שְׂכַתוּב (זכריה יד) ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, לֹא הִיא ה' הוּא הָאֱלֹהִים. שְׂאִם
 כְּתוּב ה' וְשְׂמוֹ הוּא אֶחָד, הִיִּיתִי אוֹמֵר כֶּף. לֹא כְּתוּב אֱלֹא ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, וְצָרִיף לִזְמַר כְּגוּוֹן
 זֶה, ה' הוּא הָאֱלֹהִים הוּא, וְיִרְאֶה ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד.

אָלָא כְּלָא חַד, דְּכַד אֲתַאחְדֵן תְּרִין שְׁמֵהּ אֲלִין, דָּא בִּיחֻדָּא חַד, וְדָא בִּיחֻדָּא חַד, פְּדִין תְּרִין שְׁמֵהּ אֲלִין אֲתַעְבִּידוּ חַד, וְאֲתַפְּלִילֵן דָּא בְּדָא, וְהוּי כְּלָא שְׁמָא שְׁלִים בִּיחֻדָּא חַד, וּבְדִין יְיָ הוּא הַאֲלֵהִים, דְּהָא כְּדִין אֲתַפְּלִיל כְּלָא דָּא בְּדָא לְמַהוּי חַד, וְעַד דְּאֲתִיחַדּוּ כָל חַד דָּא בְּלַחֲדוּי וְדָא בְּלַחֲדוּי, לֹא אֲתַפְּלִילוּ דָּא בְּדָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.

בְּלָלָא דְכָל אֲוִרִיתָא, הֲכִי הוּא וְדָאִי, דְּהָא אֲוִרִיתָא אִיהִי תוֹרָה שְׁבַכְתְּב, וְאִיהִי תוֹרָה שְׁבַעַל פְּהָ. תוֹרָה שְׁבַכְתְּב, דָּא הוּא דְכְּתִיב יְיָ. תוֹרָה שְׁבַעַל פְּהָ, דְכְּתִיב הַאֲלֵהִים. וּבְגִין דְּאֲוִרִיתָא אִיהִי רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא, אֲקָרִי הֲכִי.

תוֹרָה שְׁבַכְתְּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פְּהָ, דָּא כָּלֵל, וְדָא פְּרֻט. כָּלֵל אֲצְטְרִיף לְפְרֻט, וּפְרֻט אֲצְטְרִיף לְכָלֵל, וְאֲתִיחַדּוּ דָּא בְּדָא, וְהוּי כְּלָא חַד. וְעַל דָּא כְּלָלָא דְאֲוִרִיתָא, אִיהוּ כְּלָלָא דְלַעֲיָלָא וְתַמָּא, בְּגִין דְשְׁמָא דָּא לַעֲיָלָא, וְשְׁמָא דָּא לְתַמָּא. דָּא רְזָא דְעַלְמָא עַלְאַה. וְדָא רְזָא דְעַלְמָא תַמָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב אֲתָה הָרָאתָ לְדַעַת פִּי יְיָ הוּא הַאֲלֵהִים, דָּא כְּלָלָא דְכְּלָא, וְכָל דָּא דְאֲמַרְן, אֲצְטְרִיף פִּר נֶשׁ לְמַנְדַּע בְּהַאי עַלְמָא.

וְאִי תִמָּא, פְּקוּדֵי אֲוִרִיתָא אָן אִינוּן הֲכָא, בְּכָלֵלָא דָּא. אֲלָא דָּא אִיהוּ זְכוּר. וְדָא אִיהוּ שְׁמוּר. וְכָל פְּקוּדֵי אֲוִרִיתָא בְּהַי פְּלִילֵן, בְּרְזָא דְזְכוּר, וּבְרְזָא דְשְׁמוּר, וְכָלֵלָא אִיהוּ חַד.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, הָא דְתַגְּיֵן צְלוֹתָא דְעַרְבִית חוּבָה אִיהוּ, וְדָאִי בְּגִין דְקִרְיָאָת שְׁמַע דְעַרְבִית חוּבָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲתִיחַד בְּלִילְיָא, כְּמָה דְאֲתִיחַד בִּימָמָא. וּמַדַּת לִילָה אֲתַפְּלִיל בִּימָמָא, וּמַדַּת ימָמָא אֲתַפְּלִיל בְּלִילְיָא, וְאֲתַעְבִּיד יְחֻדָּא. וּמֵאן דְאָמַר רְשׁוּת, בְּגִין אִימורִין וּפְדִרִין דְמַתְעַפְּלִי בְּלִילְיָא. וְהָא אֲוִקִימָנָא, דְכְּתִיב וְאֶהְבֵּת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ, הָאִי קָרָא אֲוִקִימָנָא, וְאֲוִקִימָנָא חֲבֵרְיָא. אָבֵל אִית לְשִׁאֲלָא, אִי בְּהַאי חוּבָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מַתִּיחַד בְּלִילָה כְּמוֹ שְׁמַתִּיחַד בְּיוֹם. וּמַדַּת לִילָה נְכַלְלַת בְּיוֹם, וּמַדַּת יוֹם נְכַלְלַת בְּלִילָה, וְנַעֲשֶׂה יְחֻד. וּמִי שְׁאָמַר רְשׁוּת, מִשׁוּם אִימורִים וּפְדִרִים שְׁמַתְעַפְּלִים בְּלִילָה, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ.

וְהָרִי בְּאֲרָנוּ, פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, זֶה שְׁשִׁינוּ שְׁתַּפְּלַת עַרְבִית הִיא חוּבָה, וְדָאִי מִשׁוּם שְׁקִרְיָאָת שְׁמַע שֶׁל עַרְבִית חוּבָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מַתִּיחַד בְּלִילָה כְּמוֹ שְׁמַתִּיחַד בְּיוֹם. וּמַדַּת לִילָה נְכַלְלַת בְּיוֹם, וּמַדַּת יוֹם נְכַלְלַת בְּלִילָה, וְנַעֲשֶׂה יְחֻד. וּמִי שְׁאָמַר רְשׁוּת, מִשׁוּם אִימורִים וּפְדִרִים שְׁמַתְעַפְּלִים בְּלִילָה, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ.

שְׁבַתְּוֹב וְאֶהְבֵּת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ. פְּסוּק זֶה בְּאֲרָנוּ, וּפְרָשׁוּהוּ הַחֲבָרִים. אָבֵל יֵשׁ לְשִׁאֲלָא, אִם בִּיחֻד

אָלָא כְּלָא חַד, דְּכַד אֲתַאחְדֵן תְּרִין שְׁמֵהּ אֲלִין, דָּא בִּיחֻדָּא חַד, וְדָא בִּיחֻדָּא חַד, פְּדִין תְּרִין שְׁמֵהּ אֲלִין אֲתַעְבִּידוּ חַד, וְאֲתַפְּלִילֵן דָּא בְּדָא, וְהוּי כְּלָא שְׁמָא שְׁלִים בִּיחֻדָּא חַד, וּבְדִין יְיָ הוּא הַאֲלֵהִים, דְּהָא כְּדִין אֲתַפְּלִיל כְּלָא דָּא בְּדָא לְמַהוּי חַד, וְעַד דְּאֲתִיחַדּוּ כָל חַד דָּא בְּלַחֲדוּי וְדָא בְּלַחֲדוּי, לֹא אֲתַפְּלִילוּ דָּא בְּדָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.

בְּלָלָא דְכָל אֲוִרִיתָא, הֲכִי הוּא וְדָאִי, דְּהָא אֲוִרִיתָא אִיהִי תוֹרָה שְׁבַכְתְּב, וְאִיהִי תוֹרָה שְׁבַעַל פְּהָ. תוֹרָה שְׁבַכְתְּב, דָּא הוּא דְכְּתִיב יְיָ. תוֹרָה שְׁבַעַל פְּהָ, דְכְּתִיב הַאֲלֵהִים. וּבְגִין דְּאֲוִרִיתָא אִיהִי רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא, אֲקָרִי הֲכִי.

תוֹרָה שְׁבַכְתְּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פְּהָ, דָּא כָּלֵל, וְדָא פְּרֻט. כָּלֵל אֲצְטְרִיף לְפְרֻט, וּפְרֻט אֲצְטְרִיף לְכָלֵל, וְאֲתִיחַדּוּ דָּא בְּדָא, וְהוּי כְּלָא חַד. וְעַל דָּא כְּלָלָא דְאֲוִרִיתָא, אִיהוּ כְּלָלָא דְלַעֲיָלָא וְתַמָּא, בְּגִין דְשְׁמָא דָּא לַעֲיָלָא, וְשְׁמָא דָּא לְתַמָּא. דָּא רְזָא דְעַלְמָא עַלְאַה. וְדָא רְזָא דְעַלְמָא תַמָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב אֲתָה הָרָאתָ לְדַעַת פִּי יְיָ הוּא הַאֲלֵהִים, דָּא כְּלָלָא דְכְּלָא, וְכָל דָּא דְאֲמַרְן, אֲצְטְרִיף פִּר נֶשׁ לְמַנְדַּע בְּהַאי עַלְמָא.

וְאִי תִמָּא, פְּקוּדֵי אֲוִרִיתָא אָן אִינוּן הֲכָא, בְּכָלֵלָא דָּא. אֲלָא דָּא אִיהוּ זְכוּר. וְדָא אִיהוּ שְׁמוּר. וְכָל פְּקוּדֵי אֲוִרִיתָא בְּהַי פְּלִילֵן, בְּרְזָא דְזְכוּר, וּבְרְזָא דְשְׁמוּר, וְכָלֵלָא אִיהוּ חַד.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, הָא דְתַגְּיֵן צְלוֹתָא דְעַרְבִית חוּבָה אִיהוּ, וְדָאִי בְּגִין דְקִרְיָאָת שְׁמַע דְעַרְבִית חוּבָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲתִיחַד בְּלִילְיָא, כְּמָה דְאֲתִיחַד בִּימָמָא. וּמַדַּת לִילָה אֲתַפְּלִיל בִּימָמָא, וּמַדַּת ימָמָא אֲתַפְּלִיל בְּלִילְיָא, וְאֲתַעְבִּיד יְחֻדָּא. וּמֵאן דְאָמַר רְשׁוּת, בְּגִין אִימורִין וּפְדִרִין דְמַתְעַפְּלִי בְּלִילְיָא. וְהָא אֲוִקִימָנָא, דְכְּתִיב וְאֶהְבֵּת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ, הָאִי קָרָא אֲוִקִימָנָא, וְאֲוִקִימָנָא חֲבֵרְיָא. אָבֵל אִית לְשִׁאֲלָא, אִי בְּהַאי חוּבָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מַתִּיחַד בְּלִילָה כְּמוֹ שְׁמַתִּיחַד בְּיוֹם. וּמַדַּת לִילָה נְכַלְלַת בְּיוֹם, וּמַדַּת יוֹם נְכַלְלַת בְּלִילָה, וְנַעֲשֶׂה יְחֻד. וּמִי שְׁאָמַר רְשׁוּת, מִשׁוּם אִימורִים וּפְדִרִים שְׁמַתְעַפְּלִים בְּלִילָה, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ.

וְהָרִי בְּאֲרָנוּ, פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, זֶה שְׁשִׁינוּ שְׁתַּפְּלַת עַרְבִית הִיא חוּבָה, וְדָאִי מִשׁוּם שְׁקִרְיָאָת שְׁמַע שֶׁל עַרְבִית חוּבָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מַתִּיחַד בְּלִילָה כְּמוֹ שְׁמַתִּיחַד בְּיוֹם. וּמַדַּת לִילָה נְכַלְלַת בְּיוֹם, וּמַדַּת יוֹם נְכַלְלַת בְּלִילָה, וְנַעֲשֶׂה יְחֻד. וּמִי שְׁאָמַר רְשׁוּת, מִשׁוּם אִימורִים וּפְדִרִים שְׁמַתְעַפְּלִים בְּלִילָה, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ.

שְׁבַתְּוֹב וְאֶהְבֵּת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ. פְּסוּק זֶה בְּאֲרָנוּ, וּפְרָשׁוּהוּ הַחֲבָרִים. אָבֵל יֵשׁ לְשִׁאֲלָא, אִם בִּיחֻד

הזָה שֶׁל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל נִכְלָל הַכֹּל, יְמִין וְשְׂמָאל, לְמָה כְּתוּב אַחַר כָּךְ וְאַהֲבָתָה, וְהִזְיָה אִם שְׁמוּעָה, שְׁהָרִי בִּיחוד נִכְלָלוּ? אֲלֵא שָׁם בְּכָלֵל, כָּאֵן בְּפֶרֶט, וְכָךְ צָרִיךְ.

וּבְסוּד הַיְחוד שְׁהָרִי הַתְּעוּרְרוּנוּ בּוֹ, יְחוד הוּא כְּמוֹ תַפְלִין שֶׁל רֹאשׁ וְתַפְלִין שֶׁל זְרוּעַ. בְּתַפְלִין שֶׁל רֹאשׁ יֵשׁ אַרְבַּע פְּרָשׁוֹת, וְהָרִי נִתְבָּאָר. וְכָאֵן שְׁלִשָּׁה שְׁמוֹת הֵם. שָׁם אַרְבַּע פְּרָשׁוֹת, וְכָל אַחַת וְאַחַת בְּלִבְדָּה. וְכָאֵן שְׁלֹשׁ שְׁמוֹת. מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי?

אֲרַמָּא בְּאוֹתָן אַרְבַּע פְּרָשׁוֹת הָרִי הַתְּעוּרְרוּ בְּהֵן, אַחַת נִקְדָּה (עֲלִיּוּנָה) רִאשׁוֹנָה, וְאַחַת סוּד הַעוֹלָם הַבָּא, וְאַחַת יְמִין, וְאַחַת שְׂמָאל. אֲלֵא סוּד תַפְלִין שֶׁל רֹאשׁ. וְכָאֵן בְּסוּד זֶה, יְחוד זֶה שְׁלִשָּׁה שְׁמוֹת עֲלִיּוּנִים הֵם כְּמוֹ אוֹתָן אַרְבַּע פְּרָשׁוֹת. ה' הָרִאשׁוֹן זֶה נִקְדָּה עֲלִיּוּנָה, רִאשִׁית הַכֹּל. אֲלֵהִינּוּ, סוּד הַעוֹלָם הַבָּא. ה' הָאֲחֵרוֹן, כָּלֵל שֶׁל יְמִין וְשְׂמָאל כְּאַחַד, בְּכָלֵל אַחַד, וְאֲלֵא הֵם תַפְלָה שֶׁל רֹאשׁ, וְזֶהוּ יְחוד רִאשׁוֹן.

תַפְלִין שֶׁל זְרוּעַ כָּלֵל (תוֹךְ תַפְלִין שֶׁל זְרוּעַ) שֶׁל כָּל הָאֲלֵה כְּאַחַד, וְזֶהוּ סוּד בְּרוּךְ שָׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לַעוֹלָם וָעֶד. כָּאֵן כָּלֵל שֶׁל אוֹתָן תַפְלִין שֶׁל רֹאשׁ שֶׁנִכְלָלוּ בְּתוֹךְ תַפְלִין שֶׁל זְרוּעַ.

וְסוּד זֶה, בְּרוּךְ - זֶה סוּד שֶׁל נִקְדָּה עֲלִיּוּנָה, שֶׁהוּא בְּרוּךְ, שֶׁכָּל הַבְּרָכוֹת נוֹבְעוֹת מִשָּׁם. וְאִם תֹּאמְרוּ, הַעוֹלָם הַבָּא נִקְרָא בְּרוּךְ - לֹא כָּךְ, שְׁהָרִי נִקְדָּה עֲלִיּוּנָה הִיא זָכָר, עוֹלָם הַבָּא נִקְבָּה. הוּא בְּרוּךְ וְהִיא בְּרָכָה. בְּרוּךְ זָכָר, בְּרָכָה נִקְבָּה. וְעַל זֶה בְּרוּךְ הוּא נִקְדָּה עֲלִיּוּנָה. שָׁם - זֶה הַעוֹלָם

הַבָּא, שֶׁהוּא שָׁם גְּדוֹל, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (יִהוּשֻׁעַ ז') וּמַה תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל. כְּבוֹד - זֶה כְּבוֹד עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא יְמִין וְשְׂמָאל, וְכֹלם כְּלוּלִים בְּתַפְלָה זֶה שֶׁל יָד, שֶׁהִיא מַלְכוּתוֹ. וְלוֹקְחָה הַכֹּל לְתוֹכָהּ, וּבְזֶה נִכְלָלִים בְּמַלְכוּת הַזֹּאת כָּל הַעוֹלָמוֹת לְזוֹן אוֹתָם וְלַהֲנוֹת אוֹתָם בְּמַה שֶׁאֲצֻטְרִכוּ.

יְחודָא דְשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, אֲתַפְלִיל כְּלָא, יְמִינָא וְשְׂמָאלָא, אֲמַאי כְּתִיב לְבַתֵּר וְאַהֲבָתָה, וְהִזְיָה אִם שְׁמוּעָה, דְּהָא בִּיחודָא אֲתַפְלִילוּ. אֲלֵא הָתָם בְּכָלֵל. הַבָּא בְּפֶרֶט. וְהָרִי אֲצֻטְרִיךְ.

וּבְרַזָּא דִּיחודָא דְהָא אֲתַעְרַנָּא בֵּיה, יְחודָא אִיהוּ כְּגוֹנוּנָא דְתַפְלִין דְרִישָׁא, וְתַפְלִין דְדְרוּעָא, בְּתַפְלִין

דְרִישָׁא ד' פְּרָשׁוֹת, וְהָא אֲתַמַּר. וְהָבֵא ג' שְׁמֵהֶן אֵינּוּן. הָתָם אַרְבַּע פְּרָשׁוֹת, וְכָל חַד וְחַד בְּלַחודוֹ. וְהָבֵא ג' שְׁמֵהֶן, מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי.

תַפְלִין	תַפְלִין	תַפְלִין	תַפְלִין
תַפְלִין	תַפְלִין	תַפְלִין	תַפְלִין
תַפְלִין	תַפְלִין	תַפְלִין	תַפְלִין
תַפְלִין	תַפְלִין	תַפְלִין	תַפְלִין

אֲלֵא אֵינּוּן אַרְבַּע פְּרָשׁוֹת הָא אֲתַעְרוּ בְּהוּ, חַד נִקְדָּה (ס"א עֲלָא) קְדַמָּא. וְחַד רִזָּא דְעֲלָמָא דְאֲתִי. וְחַד יְמִינָא (דף רס"ד ע"ב) וְחַד שְׂמָאלָא. אֲלֵין רִזָּא דְתַפְלִין דְרִישָׁא. וְהָבֵא בְרַזָּא דָא, יְחודָא דָא תַלַּת שְׁמֵהֶן עֲלִינָן, אֵינּוּן כְּגוֹנוּנָא דְאֵינּוּן אַרְבַּע פְּרָשׁוֹת. וְי' קְדַמָּא, דָּא נִקְדָּה עֲלָא, רִאשִׁיתָא דְכָלֵא. אֲלֵהִינּוּ, רִזָּא דְעֲלָמָא דְאֲתִי. וְי' בְּתַרְאָה, כָּלֵא דִימִינָא וְשְׂמָאלָא כְּחַדָּא, בְּכָלֵא חַדָּא וְאֲלֵין אֵינּוּן תַפְלָה דְרִישָׁא, וְדָא אִיהוּ יְחודָא קְדַמָּא.

תַפְלִין דְדְרוּעָא, כָּלֵא (גו תַפְלִין דְדְרוּעָא כָּלֵא) דְכָל הַגֵּי כְּחַדָּא, וְדָא אִיהוּ רִזָּא, בְּרוּךְ שָׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לַעוֹלָם וָעֶד. הָבֵא כָּלֵא דְאֵינּוּן תַפְלִין דְרִישָׁא, דְאֲתַפְלִילוּ גו תַפְלִין דְדְרוּעָא.

וְרִזָּא דָא, בְּרוּךְ: דָּא רִזָּא דְנִקְדָּה עֲלָא, דְאִיהוּ בְּרוּךְ, דְכָל בְּרָכָאן נִבְעִין מִתַּמֶּן. וְאִי תִימָא, עֲלָמָא דְאֲתִי אֲקָרִי בְּרוּךְ. לֹאוּ הָכִי. דְהָא נִקְדָּה עֲלָא אִיהוּ דְכַר, עֲלָמָא דְאֲתִי נִוקְבָא, אִיהוּ בְּרוּךְ, וְאִיהִי בְּרָכָה, בְּרוּךְ דְכַר, בְּרָכָה נִוקְבָא. וְעַל דָּא בְּרוּךְ אִיהוּ נִקְדָּה עֲלָא. שָׁם: דָּא עֲלָמָא דְאֲתִי, דְאִיהוּ שָׁם גְּדוֹל. כְּמַה דְאֲתִי אֲמַר (יִהוּשֻׁעַ ז') וּמַה תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל. כְּבוֹד: דָּא כְּבוֹד עֲלָא, דְאִיהוּ יְמִינָא וְשְׂמָאלָא, וְכֹלָהוּ כְּלִילָן בְּהָאֵי תַפְלָה שֶׁל יָד, דְאִיהוּ מַלְכוּתוֹ. וְנִטִּיל כְּלָא בְּגוּיָה, וּבְהָאֵי אֲתַפְלִילָן בְּהָאֵי מַלְכוּת, עֲלָמִין כֹּלָהוּ, לְמִיזֵן לְזוֹן, וְלִסְפָּקָא לְזוֹן, בְּכַמָּה דְאֲצֻטְרִיכוּ.

הַבָּא, שֶׁהוּא שָׁם גְּדוֹל, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (יִהוּשֻׁעַ ז') וּמַה תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל. כְּבוֹד - זֶה כְּבוֹד עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא יְמִין וְשְׂמָאל, וְכֹלם כְּלוּלִים בְּתַפְלָה זֶה שֶׁל יָד, שֶׁהִיא מַלְכוּתוֹ. וְלוֹקְחָה הַכֹּל לְתוֹכָהּ, וּבְזֶה נִכְלָלִים בְּמַלְכוּת הַזֹּאת כָּל הַעוֹלָמוֹת לְזוֹן אוֹתָם וְלַהֲנוֹת אוֹתָם בְּמַה שֶׁאֲצֻטְרִכוּ.

וְדָא אִיהוּ יְחֻדָּא דְתַפְלִין דְרִישָׁא וְתַפְלִין דְדְרוּעָא,
כְּגוּוּנָא דְרֻזָּא דְיְחֻדָּא דְתַפְלִין, הֵכִי הוּא יְחֻדָּא
דְכָלָא. וְדָא אִיהוּ בְרִירו דְמַלְהָ. וְהָא סְדְרָנָא יְחֻדָּא דָא
קָמִי בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְאָמַר לִי דְהָא בְּאַרְבְּעָה גְוּוּיָן
אֶסְתַּדֵּר יְחֻדָּא, וְדָא בְרִירָא דְכָלְהוּ. וְהֵכִי אִיהוּ וְדָאִי,
וְכָלְהוּ רֻזָּא דְיְחֻדָּא, אֲבָל סְדוּרָא דְתַפְלִין, דָּא הוּא
יְחֻדָּא עַלְאַה כְּדָקָא יְאֻרַת.

וּמִגּוּ דְאֶתְפְּלִילוּ יְמִינָא וּשְׂמָאלָא בְרֻזָּא דְשְׂמָא חַד בְּאַרְח
כְּלָל, אֲצִטְרִיף לְכַתֵּר לְאַפְקָא לִוְן. בְּאַרְח פְּרֻט, אֲבָל
לְאוּ בְּאַרְח יְחֻדָּא, דְהָא יְחֻדָּא בְקָרְאִי קְדָמָאִי אִיהוּ,
לְמַהוּי יְיָ אֶחָד, בְּתַפְלִין דְרִישָׁא. וּשְׂמֹו אֶחָד, בְּתַפְלִין
דְדְרוּעָא. וְהוּי כְלָא חַד. כִּינּוּן דְיְחֻדָּא אֶתְסַדֵּר כְּלָא
בְּכָלְלָא, מְרִישָׁא דְנִקְוֵדָה עַלְאַה, אֲצִטְרִיף לְכַתֵּר
לְאַתְעַשְׂרָא מְרִישָׁא דְנִהוּרָא קְדָמָאָה, דְאִיהוּ רִישָׁא
דְכָלָא. (ע"כ רעיא מהימנא).

וזהו:

גְּדִירָף וְאַתְקִין מְשָׁה, כ"ה אַתְוּוֹן בְּרֻזָּא
דְפְסוּקָא דְיְחֻדָּא, דְכַתִּיב שְׂמַע
יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד. וְאֵינּוּן כ"ה
אַתְוּוֹן גְּלִיפִין, מְחַקְקִין בְּרֻזָּא דְלְעִילָא. יַעֲקֹב
בְּעָא לְאַתְקִנָּא לְתַתָּא, בְּרֻזָּא דְיְחֻדָּא, וְאַתְקִין
בְּכ"ד אַתְוּוֹן, וְאֵינּוּן בְּרוּף שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעַד. וְלֹא אֲשֵׁלִים לְכ"ה אַתְוּוֹן, בְּגִין
דְעַד לֹא אַתְתַּקֵּן מִשְׁכְּנָא. כִּינּוּן דְאַתְתַּקֵּן
מִשְׁכְּנָא, וְאַשְׁתַּלִּים מְלִיָּה דְהוּה גְּפִיק מְנִיָּה, כַּד
אֲשְׁתַּלִּים, לֹא מְלִיל אֲלֵא בְכ"ה אַתְוּוֹן,
לְאַחֲזָאָה דְהָא אֲשְׁתַּלִּים דָּא, כְּגוּוּנָא דְלְעִילָא,
דְכַתִּיב, (ויקרא א) וַיְדַבֵּר יְיָ אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד
לֵאמֹר, הָא כ"ה אַתְוּוֹן.

וְעַד דָּא כ"ה זִינִין, לְאַשְׁלֵמָא תְקוּנָא
דְמַקְדָּשָׁא, וְכָל הַגִּי אַתְוּוֹן אוּקִימָנָא

וְזִהוּ יְחֻדָּא שְׁל תַפְלִין שְׁל רֹאשׁ
וְתַפְלִין שְׁל זְרוּעַ, כְּמוֹ סוּד
הַיְחֻדָּא שְׁל תַפְלִין, כִּף הוּא יְחֻדָּא
הַכֵּל, וְזִהוּ בְרִיר דְהַדְבָּר. וְהָרִי
סְדְרָנוּ יְחֻדָּא זֶה לְפָנֵי הַמְּנוּרָה
הַקְּדוּשָׁה, וְאָמַר לִי שְׁהָרִי
בְּאַרְבְּעָה גְוּוּיָם הַסְתַּדֵּר הַיְחֻדָּא,
וְזִה הַבְּרִיר שְׁל כָלָם. וְכִף הוּא
בְּוֵדָאִי, וְכָלָם סוּד הַיְחֻדָּא. אֲבָל
סְדוּר הַתַּפְלִין זֶהוּ יְחֻדָּא עַלְוִין
כְּרֹאמִי.

וּמִתּוּךְ שְׁנַכְלָלוּ יְמִין וּשְׂמָאל
בְּסוּד שְׁל שֵׁם אֶחָד בְּדְרָף כְּלָל,
צְרִיף אַחַר כִּף לְהוֹצִיא אוֹתָם
בְּדְרָף פְּרֻט, אֲבָל לֹא בְּדְרָף יְחֻדָּא,
שְׁהָרִי הַיְחֻדָּא הוּא בְּפְסוּקִים
הֶרֶאשׁוּנִים, לְהִיּוֹת ה' אֶחָד,
בְּתַפְלִין שְׁל רֹאשׁ. וּשְׂמֹו אֶחָד,
בְּתַפְלִין שְׁל זְרוּעַ. וְנִהְיָה הַכֵּל
אֶחָד. כִּינּוּן שְׁהַיְחֻדָּא הַסְתַּדֵּר הַכֵּל
בְּכָלָל מְרֹאשׁ הַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוּנָה,
צְרִיף אַחַר כִּף לְהַתְעַטֵּר מִהֶרֶאשׁ
שְׁל הָאוּר הֶרֶאשׁוֹן, שְׁהוּא רֹאשׁ
הַכֵּל. (ע"כ רעיא מהימנא).

וזהו:

חֲקַק וְהִתְקִין מְשָׁה כ"ה אוֹתִיּוֹת
בְּסוּד שְׁל הַפְּסוּק שְׁל הַיְחֻדָּא,
שְׁכַתוּב שְׂמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ
ה' אֶחָד. וְהֵן כ"ה אוֹתִיּוֹת
חֲקוּקוֹת מְחַקְקוֹת בְּסוּד
שְׁלמַעְעֵלָה. יַעֲקֹב רָצָה לְהִתְקִין
לְמַטָּה בְּסוּד הַיְחֻדָּא, וְהִתְקִין
בְּכ"ד אוֹתִיּוֹת, וְהֵן: בְּרוּף שֵׁם
כְּבוֹד מְלִכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד. וְלֹא
הַשְׁלִים לְכ"ה אוֹתִיּוֹת, מִשּׁוּם
שְׁעִידִין לֹא הִתְפַּקֵּן הַמִּשְׁכָּן. כִּינּוּן
שְׁנַתְפַּקֵּן הַמִּשְׁכָּן וְהַשְׁתַּלֵּם דְבַר
שְׁהִיָּה יוֹצֵא מִמֶּנּוּ, כְּשֶׁהַשְׁתַּלֵּם
לֹא דְבַר אֲלֵא בְכ"ה אוֹתִיּוֹת,
לְהֶרְאוֹת שְׁהָרִי זֶה הַשְׁלֵם כְּמוֹ
שְׁלמַעְעֵלָה, שְׁכַתוּב (ויקרא א) וַיְדַבֵּר
ה' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר. הָרִי כ"ה אוֹתִיּוֹת.

וְעַד זֶה כ"ה מִינִים לְהַשְׁלִים תְּקוּן הַמְּקַדָּשׁ, וְכָל הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ בְּאַרְנוּ בְּאוֹתֵן אוֹתִיּוֹת חֲקוּקוֹת

שְׁלֵמֵנוּ מִמֶּר. וּמִשׁוּם שֶׁהַמֶּשְׁכָּן
הִשְׁתַּלֵּם בְּסוּדוֹת הַלֵּל, נִקְרָא
כ"ה בַּיְחוד שֶׁל שְׁלֵמוֹת הַמֶּשְׁכָּן,
וְעַל זֶה פָּתוּב (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ
יִבְרַכּוּכָה, סוּד הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל כָּל
הַמֶּשְׁכָּן וְתִקְוֵנוּ.

כ"ה פְּגָד כ"ב אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה,
וְתוֹרָה וּנְבִיאִים וּכְתוּבִים, שֶׁהֵם
כָּלֵל אֶחָד, סוּד אֶחָד. בְּשִׁעָה
שִׁישְׂרָאֵל מִיַּחֲדִים יַחַד בְּפִסּוּק
זֶה בְּסוּד כ"ה אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד,
וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד, שֶׁהֵם כ"ד אוֹתִיּוֹת,
וַיְכּוּן כָּל אֶחָד בָּהֶם, הָאוֹתִיּוֹת
כֵּלֵן מִתְחַבְּרוֹת פְּאַחַת, וְעוֹלוֹת
לְחִבּוּר אֶחָד, אַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה
שְׁעָרִים בְּסוּד הַיּוֹבֵל. וְאֵז צָרִיךְ
לְעוֹלוֹת וָעֶד, לֹא יוֹתֵר. וְאֵז
נִפְתָּחִים הַשְּׁעָרִים, וּמִחֲשִׁיב
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹתוֹ אֲדָם
כְּאִלוֹ קָיָם אֵת כָּל הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא
בְּאֵה בַמ"ט פָּנִים בְּכָל.

וְעַל זֶה צָרִיךְ לְכוּן רְצוֹן בְּעֲשָׂרִים
וּחֲמֵשׁ וּבְעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע
לְהַעֲלוֹתוֹן בְּרְצוֹן הַלֵּב בְּאַרְבַּעִים
וְתִשְׁעָה שְׁעָרִים שְׂאֵמֶרְנוּ. כִּינֵן
שֶׁהַתְּכוּן בְּנֵה, יִתְכוּן בְּאוֹתוֹ יַחַד
שְׂאֵמֶר מֶר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד, כָּלֵל שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה כְּלֵה.
אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שִׁיתְּכוּן בְּהוּן,
וְדַאי כָּלֵל הוּא שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה
שְׁלַמְעֵלָה וּמִטָּה. וְזֵהוּ סוּד שֶׁל
אֲדָם, שְׁלֵמוֹת שֶׁל זִכְר וְנִקְבָה,
וְסוּד כָּל הָאֲמוּנָה. (עד כאן)

רַבִּי אַבָּא שָׁלַח לוֹ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמַר לוֹ, זֶה שְׂבָאֵר מֶר, בְּתַפְלִין
שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם אַרְבַּע פְּרִשְׁיּוֹת
הֵן קִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים - זָפָה. עוֹר
שְׁעַל הַתְּפִלִּין, וְאוֹתוֹן רְצוּעוֹת
נִקְרְאוֹת קִדְשָׁה, אֲסַמְכְּתָא מִנֵּינֵן

כְּאִינוּן אַתּוּוֹן גְּלִיפִין דְּאוֹלִיפְנָא מִמֶּר. וּבְגִין
דְּמִשְׁפָּנָא אֲשַׁתְּלִים בְּרִזִין אֲלִין, אַקְרִי כ"ה,
בַּיְחודָא דְשְׁלִימוֹ דְּמִשְׁפָּנָא. וְעַל דָּא (תהלים קמה)
וַחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָה כְּתִיב, רְזָא דְשְׁלִימוֹ דְכָל
מִשְׁפָּנָא, וְתִקְוֵנָא דִּלְיָה.

כ"ה: לְקַבֵּל כ"ב אַתּוּוֹן, וְתוֹרָה וּנְבִיאִים
וּכְתוּבִים, דְּאִינוּן כָּלֵלָא חֲדָא, רְזָא
חֲדָא. בְּשִׁעָתָא דִּישְׂרָאֵל קָא מִיַּחֲדִי יַחודָא
בְּהַאי קְרָא, בְּרִזָא דְכ"ה אַתּוּוֹן, דְּאִינוּן שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד, וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, דְּאִינוּן כ"ד אַתּוּוֹן,
וַיְכּוּיִן כָּל חַד בְּהוּ, כָּלֵהוּ אַתּוּוֹן מִתְחַבְּרוֹן
כְּחֲדָא, וְסַלְקִין לְחִבּוּרָא חַד, תִּשְׁעָה וְאַרְבַּעִים
תְּרַעִין, בְּרִזָא דִּיּוֹבֵלָא. וּכְדִין אַצְטְרִיךְ לְסַלְקָא
וָעֶד, לָא יִתִּיר. וּכְדִין אַתְּפַתְּחוּ תְּרַעִין, וְחֲשִׁיב
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהֵהוּא בַר נֶשׁ, פְּאִילוֹ קָיָים
אוֹרִייתָא כָּלֵה, דְּאִיְהִי אַתְיָא בַמ"ט פָּנִים
בְּכָלֵא.

וְעַל דָּא אַצְטְרִיךְ לְכוּנָא רְעוּתָא בְּכ"ה
וּבְאַרְבַּע וְעֶשְׂרִין, לְסַלְקָא לוֹן בְּרְעוּתָא
דְּלַבָּא, בְּתִשְׁעָה וְאַרְבַּעִין תְּרַעִין דְּקְאֶמְרֵן, כִּינֵן
דְּאַתְּכוּוֹן בְּהַאי, יִתְכוּוֹן בְּהֵהוּא יַחודָא דְאָמַר
מֶר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו' בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, כָּלֵלָא דְכָל אוֹרִייתָא
כָּלֵא. זַפָּאָה חוֹלְקִיָה מְאֵן דִּיתְכוּוֹן בְּהוּ, וְדַאי
כָּלֵלָא אִיְהוּ דְכָל אוֹרִייתָא דְעִילָא וְתַתָּא. וְדַאי
אִיְהוּ רְזָא דְאָדָם, שְׁלִימוֹ דְדְּכַר וְנוֹקְבָא, וְרִזָּא
דְכָל מְהִימְנוּתָא. (עד כאן). (דף רס"ה ע"א)

רַבִּי אַבָּא שָׁלַח לְיָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר לְיָה,
הַאי דְאוּקְמִיָה מֶר בְּתַפְלִין דְּמְאָרִי
עְלָמָא, ד' פְּרִשְׁיִין אִינוּן קְדָשָׁא דְקוּדְשִׁין,
שְׁפִיר. מִשְׁכָּא דְעַל תְּפִלִּין, וְאִינוּן רְצוּעִין

אַקְרוּ קִדְשָׁה, אֲסַמְכְּתָא מִנֵּלָן. שְׁלַח לְיָה (בראשית ג) וַיַּעַשׂ יי' אֱלֹהִים לְאָדָם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עֲלָמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקרב "ה שלח לנו" תיבת נח" של הרשב"י עשהו "הגהר הקדוש" להצילנו מהמגפת הנורא!

המגפיקים זמורו פחד הגדוע.
אליו אינו קרא מושקליו פחד.
דא, דאמרי ספר הזור, דאדו
פתיבת הו דמתקפשוני פה לעינים
מוערי, ושבוע ממוקדוהא, וקזמנו
אחד מעיר, ועינים ממושקדה.
אבדו, וזמנו (שמות א) כל הנו
הילוד הלאורה תשלימוהו, ודא
אורה תספרא דא.

(זהו הילד ג' דה קלנו, בנימין מהמנוס).
(ועיני תפני יזה קדש וד עוב עמוד
ד', וכתבמות המוציא לאור תפני יזה
מוקדוהא, וכו' דרבינו חכ"מ הרב משה
קורדובורו, דע את אילני אבדי, "א").

התפסח ל' הייע לא קרא עצה תפסל עזרת מוסב עזראל, אלא מלפני "זהוה הקדוש" תפני ללא תפסח, שפכה "זהוה הקדוש" לטפל כל זמורת וקרב וזמורה
ברחובים, וזילי, בייחת רבי שמעון בן יוחאי נשכר ענן המבר, ובעד בייחת אזי חתמה חותמי תפני, ונכוצה שבירות רבי שמעון בן יוחאי עשוהו ענין וזמורה
שכסורה נעשה הנה, אשר מן פוליס כל השעשע רבא נשפסנו, פמנפרי בומפנים, ואז נחשב זה לכתיבה בלילית לכל ישראל, עד שבפוח תפנים לא יצטרך אלא
זי איהו (זהו עשהוה, לישועה בן כוכ), כי לא בחפון מצאנו המנוסות לאתלפנו מן הודו לתפנים ה' וצאמפנים אלקי יערי אי... **כל מי שישתלב פחד מוקדוהא פחד**
המנוס א אחרת וזמנו תפני מסיבת מסיבת, וזמנו פחד מסיבת מסיבת, וזמנו פחד מסיבת מסיבת, וזמנו פחד מסיבת מסיבת, וזמנו פחד מסיבת מסיבת, וזמנו פחד מסיבת מסיבת,
כל (באחריות תפנים) אלא יציאות, ואחריות פחד תפנינוהו ענינוהו פחד, והמנוס בן תפנינוהו ענינוהו פחד, והמנוס בן תפנינוהו ענינוהו פחד, והמנוס בן תפנינוהו ענינוהו פחד.